



Бѣднитѣ птички.

Двѣтѣ сестрици Анка и Боянка седятъ до прозораца и си приказватъ:

— Помнишъ ли, мила Боянке, пролѣтъта? Какъ си играехме ние тогава по зелената полянка! Помнишъ ли по косидба, какъ тичахме по ливадата, а тамъ близо на клонченце зелено бѣ кацнало птиченце и каква сладка пѣсенъ то извиваше!...

Ехъ, че радость
Бѣ тогава
Срѣдъ зелената
Ливада!

Пѣснички си
Ние пѣхме
И отъ душа
Тамъ се смѣхмел!...

Но отдавна мина лѣтото. Есенъта мъглява сжщо бѣгѧ. Люта зима мразовита намъ нагости е дошла... Дебелъ снѣгъ покрива земята:

Нѣма слънце,
Нѣма птички,
Опустѣли
Сж горички

В' ледъ сковани
Сж водитѣ,
Измразени
Сж трѣвитѣ...

Едни отъ птичкитѣ отдавна сж отлетѣли въ топлитѣ страни. Други сж се скрили подъ стрѣ-